

Luonnolla ei ole kiire, mutta se ei odota

Viihdyn paljon luonnossa, erityisesti vesistöjen äärellä tai rantapolulla kulkien. Siinä on sitä omaa viehätystään, kun muuten on hiljaista, mutta lintujen viserrys kuuluu jostakin lähistöltä ja kevään lämpimissä päivissä sinivuokot alkavat valtaamaan polkujen reunustaa. Myös kalliolla istumisessa ja maisemien katselussa on jotain oikein kaunista. Ehkä kyse on siitä rauhasta, joka silloin vallitsee. Luonnolla ei ole kiire, mutta se ei myöskään odota. Kaikki saa tapahtua omassa rytmissä, omassa rauhassa ilman paineita tai kiirettä.

Sitä joskus tarvitsee. Kiireettömyyttä. Sitä, että voi unohtaa kiireen ja arjen jatkuvan kohinan. Joskus tarvitsee sitä, että voi pysähtyä hetkeksi ja kuunnella, olla hiljaa. Luonto on lopulta aika äänekäs, jos siihen joskus keskittyy tarpeeksi. Lisäksi tuuli, joka usein vesien äärellä puhaltaa, tuntuu puhdistavalta. Sen matkaan on helppo lähettää omat huolet rukouksen mukana.

Kaiken lisäksi luonnossa kulminoituu ehkä kaikkein konkreettisimmin se, että mekin olemme osa kaikkea Jumalan luomaa. Ja kaikki Jumalan luoma on kaunista. Se, miten puut heiluvat tuulessa, veden pinta välkkyä auringossa tai mehiläinen lentää kukasta kukkaan. Sitä kaikkea katsoessa muistuu mieleen erään gospelyhtyeen Kls:än kappale ”Aurinko nousee” ja siinä esiintyvät sanat: ”Sen täytyy olla niin, Jumala on kulkenut tästä.”

Ehkä sen täytyy olla niin.

Kirjoittaja on Aino Lahti, kesäteologi, Heinolan seurakunta, 2021